FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)

den 31 januari 2008 *

I mål T-95/06,

Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana, Valencia (Spanien), företrädd av advokaterna S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno och M. Delgado Echevarría,

sökande,

mot

Gemenskapens växtsortsmyndighet (CPVO), företrädd av M. Ekvad, i egenskap av ombud, biträdd av D. O'Keefe, solicitor, och advokaterna J. Rivas de Andrés och M. Canal Fontcuberta,

svarande,

varvid motparten i förfarandet vid CPVO:s överklagandenämnd, som intervenerat vid förstainstansrätten, var

* Rättegångsspråk: spanska.

Nador Cott Protection SARL, Saint-Raphaël (Frankrike), företrätt av advokaterna M. Fernández Mateos, S. González Malabia och M. Marín Bataller,

angående en talan mot det beslut som fattats av CPVO:s överklagandenämnd den 8 november 2005 (ärende A 001/2005), om beviljande av gemenskapens växtförädlarrätt för mandarinsorten Nadorcott,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av domarna N.J. Forwood, tillförordnad ordförande, I. Pelikánová och S. Papasavvas,

justitiesekreterare: handläggaren K. Andová,

med beaktande av ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 mars 2006,

med beaktande av CPVO:s svarsinlaga, som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 juli 2006,

med beaktande av intervenientens svarsinlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 juli 2006,

efter förhandlingen den 4 juli 2007,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 59 i rådets förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994 om gemenskapens växtförädlarrätt (EGT L 227, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 60, s. 196) (nedan kallad grundförordningen), föreskrivs följande avseende invändningar mot beviljande av växtförädlarrätt:

”1. Varje person kan till Växtsortmyndigheten lämna in en skriftlig invändning mot beviljande av gemenskapens växtförädlarrätt.

2. Den som lämnar in invändningen skall vara part i förhandlingarna om beviljande av gemenskapens växtförädlarrätt förutom sökanden. Utan att det påverkar artikel 88 skall personer som invänder ha tillgång till handlingarna, inbegripet resultaten av den tekniska provningen och den sortbeskrivning som avses i artikel 57.2.

…

5. Beslut angående invändningar får fattas samtidigt med beslut enligt [artiklarna] 61–63.”

2 I artikel 67.1 i grundförordningen anges att ”[b]eslut som har fattats av Växtsortmyndigheten enligt artiklarna 20, 21, 59, 61, 62, 63 och 66 … kan överklagas”.

3 I artikel 68 i grundförordningen anges följande:

”Varje fysisk eller juridisk person kan, om inte annat sägs i artikel 82, överklaga ett beslut riktat mot den personen, eller ett beslut som, trots att det är i formen av ett beslut riktat mot en annan person, direkt och individuellt berör denne. Parterna i förhandlingarna kan, och Växtsortmyndigheten skall, vara part i överklagandet.”

4 I artikel 49.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1239/95 av den 31 maj 1995 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för grundförordningen (EGT L 121, s. 37) (nedan kallad tillämpningsförordningen) föreskrivs, under rubriken ”Avvisande av överklagandet”, att ”[o]m överklagandet inte uppfyller bestämmelserna i förordning (EG) nr 2100/94 eller denna förordning, särskilt artiklarna 67–69 i förordning (EG) nr 2100/94 och artikel 45 i denna förordning, skall besvärsnämnden [*] meddela detta till klaganden och skall begära att han avhjälper de angivna bristerna, om möjligt inom en tidsfrist som den kan fastställa” samt att ”[o]m överklagandet inte åtgärdas i tid, skall besvärsnämnden avvisa det”. [*I överensstämmelse med terminologin i bl.a. förordning nr 2100/94 benämns besvärsnämnden nedan överklagandenämnden. Övers. anm.]

5 I artikel 50 i tillämpningsförordningen, om den muntliga förhandlingen vid Gemenskapens växtsortsmyndighets (CPVO) överklagandenämnd, anges följande:

”1. Efter målets hänskjutande skall [överklagandenämndens] ordförande utan dröjsmål sammankalla parterna i överklagandeförfarandet till muntliga förhandlingar enligt artikel 77 i förordning (EG) nr 2100/94 och skall fästa deras uppmärksamhet på innehållet i artikel 59.2 i denna förordning.

2. De muntliga förhandlingarna och bevisupptagningen skall i princip hållas under ett enda sammanträde.

3. Begäran om ytterligare sammanträden skall inte godtas, utom i fråga om sådan begäran som grundas på omständigheter som har ändrats under eller efter sammanträdet.”

Bakgrund till tvisten

6 Sökanden är ett förbund för sammanslutningar av jordbrukskooperativ i provinserna Alicante, Castellón och Valencia (Spanien), till vilka praktiskt taget samtliga lokala jordbrukskooperativ i de tre provinserna är knutna.

7 Förädlaren av mandarinsorten Nadorcott, N., överlät den 22 augusti 1995 sina rättigheter avseende denna växtsort till personen M. Sistnämnde ingav samma dag en ansökan om gemenskapens växtförädlarrätt för växtsorten till CPVO.

8 Ansökan offentliggjordes i *Officiell tidskrift för Gemenskapens växtsortsmyndighet* av den 26 februari 1996.

9 Den 21 mars 1997 överlät M sina rättigheter avseende växtsorten Nadorcott till intervenienten och anmälde överlåtelsen till CPVO.

10 CPVO beviljade intervenienten gemenskapens växtförädlarrätt för växtsorten genom beslut nr 14111, av den 4 oktober 2004 (nedan kallat beviljandebeslutet).

11 Beviljandebeslutet offentliggjordes i *Officiell tidskrift för Gemenskapens växtsortsmyndighet* av den 15 december 2004.

12 Den 11 februari 2005 överklagade sökanden beviljandebeslutet till överklagandenämnden. Grunderna för överklagandet är angivna i en inlaga av den 14 april 2005. Vad gällde, i synnerhet, frågan huruvida överklagandet kunde tas upp till sakprövning, påstod sig sökanden i inlagan vara direkt och individuellt berörd av beviljandet av växtförädlarrätt för växtsorten Nadorcott. I sak ansåg sökanden bland annat att växtförädlarrätten var ogiltig på grund av att växtsorten i fråga inte var ny och att den saknade särskiljningsförmåga.

13 Den 24 februari 2005 ansökte intervenienten om att få intervenera och den 29 juli 2005 utvecklade den sina argument i en separat inlaga. Intervenienten gjorde gällande att sökanden inte hade talerätt, bland annat på grund av att den inte var direkt och individuellt berörd av beviljandebeslutet. Intervenienten bestred även grunden för talan.

14 CPVO anförde i sin inlaga av den 15 september 2005 inledningsvis att talan inte kunde tas upp till sakprövning på grund av bristande talerätt. Även i sak yrkade CPVO att överklagandet skulle ogillas.

15 Den muntliga förhandlingen vid överklagandenämnden ägde rum den 8 november 2005. Sökanden gjorde där gällande att överklagandenämnden, med tillämpning av artikel 49 i tillämpningsförordningen, före den muntliga förhandlingen

skulle ha anmodat den att inge handlingar som visade att dess medlemmar var direkt och individuellt berörda av beviljandebeslutet. Den begärde anstånd för att kunna återvända till Spanien och sammanställa och förete en uttömmande dokumentation i detta avseende, eller att den åtminstone skulle tillåtas att vid förhandlingen förete den ofullständiga dokumentation som dess representanter hade medfört. Den försäkrade att dokumentationen innehöll handlingar som gav den behörighet att väcka talan i de enskilda mandarinproducenternas namn, liksom ett kontrakt mellan Geslive (organism med ansvar för att administrera och bevaka intervenientens rättigheter och intressen avseende växtsorten Nadorcott i Spanien) och kooperativet Anecoop (medlem av en sammanslutning av kooperativ som är medlem av sökanden) avseende betalningen av den sistnämndas avgifter för exploateringen av växtsorten Nadorcott.

16 Genom beslut av den 8 november 2005 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet), avvisade överklagandenämnden sökandens överklagande, eftersom denne inte befanns ha talerätt. Överklagandenämnden avslog även sökandens begäran att få förete handlingar.

Parternas yrkanden

17 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet,

— förplikta CPVO att ersätta rättegångskostnaderna.

18 CPVO har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan i dess helhet,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna och, i andra hand, för det fall talan vinner bifall, förplikta CPVO att bära endast sina egna rättegångskostnader.

19 Intervenienten har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan i dess helhet,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

20 Sökanden har till stöd för sin talan i huvudsak åberopat tre grunder. Dessa avser för det första en överträdelse av artiklarna 49 och 50 i tillämpningsförordningen liksom ett åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed, för det andra överklagandenämndens felaktiga bedömning av sökandens talerätt och för det tredje underlåtenhet att iaktta motiveringsskyldigheten.

1. *Den första grunden: Överträdelse av artiklarna 49 och 50 i tillämpningsförordningen samt åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed*

21 Den första grunden består av två delar där den första avser en överträdelse av artikel 49 i tillämpningsförordningen och den andra en överträdelse av artikel 50 i tillämpningsförordningen. Inom ramen för dessa två delgrunder har sökanden även gjort gällande att omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed har åsidosatts.

Den första delgrunden: Överträdelse av artikel 49 i tillämpningsförordningen samt åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed

Parternas argument

22 Sökanden har påstått att om det var så att dess talan inte uppfyllde kraven i artikel 68 i grundförordningen skulle överklagandenämnden enligt artikel 49 i tillämpningsförordningen ha meddelat den detta och begärt att den avhjälpte de angivna bristerna, om möjligt, inom en tidsfrist som överklagandenämnden kunde fastställa. Överklagandenämnden meddelade emellertid aldrig sökanden att denne inte hade talerätt och begärde inte att den skulle avhjälpa detta. Överklagandenämndens handlande var således grundat på en felaktig tolkning av artikel 49 i tillämpningsförordningen.

23 För det första kan det enligt sökanden, med hänsyn till lydelsen av artikel 49 i tillämpningsförordningen, inte påstås att artikeln endast avser ”uppenbara brister i talan”. Eftersom den bristen att en talan inte kan tas upp till sakprövning enligt artikel 68 i grundförordningen uttryckligen nämns i bestämmelsen, bland dessa brister, är det föga troligt att gemenskapslagstiftaren endast har avsett uppenbara brister, eftersom

en brist avseende möjligheten att pröva talan i sak aldrig är uppenbar. Oavsett de svårigheter som avhjälpandet av bristen kan inbegripa är överklagandenämnden således skyldig att uppfylla den i artikel 49 i tillämpningsförordningen föreskrivna skyldigheten, när det är möjligt att avhjälpa bristen. Sökanden grundar sig i detta avseende inte enbart på omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed, utan också på de skyddsregler som gemenskapens rättssystem erbjuder sökanden, vilka inte kan tolkas så inskränkt som skett i förevarande fall. Sökanden hänvisar även till att talan avvisades på grund av dennes påstått bristande talerätt för att understryka att överklagandenämnden inte bestrider vare sig att bristen förelåg eller att den vid den muntliga förhandlingen alltjämt kände tvekan avseende de relevanta bedömningsgrunderna för fastställandet av sökandens talerätt.

24 I andra hand har sökanden bestritt överklagandenämndens tolkning av uttrycket ”om möjligt” i artikel 49 i tillämpningsförordningen. Enligt sökanden tillkommer det inte överklagandenämnden att undersöka om bristen enkelt kan avhjälpas, och även om det åtog den att göra en sådan undersökning skulle den alltjämt vara skyldig att begära att sökanden avhjälpte bristen. Eftersom det ankommer på den enskilda parten, och inte på överklagandenämnden, att försöka avhjälpa den angivna bristen, är överklagandenämnden inte behörig att genast inleda prövningen av frågan huruvida det är möjligt för sökanden att avhjälpa den. En sådan tolkning skulle leda till godtycke, eftersom den enskildes utövande av en rättighet skulle bli avhängigt myndighetens uppfattning om dennes behörighet att utöva sin rätt.

25 För det tredje har sökanden understrukit att artikel 49 i tillämpningsförordningen är avfattad som en uppmaning, eftersom det föreskrivs att ”[överklagandenämnden] [skall] meddela detta till klaganden och skall begära att han avhjälper de angivna bristerna”. Enligt artikeln krävs således att överklagandenämnden upplyser om bristen och begär att den avhjälps. Överklagandenämnden iakttog emellertid inte dessa båda skyldigheter. Enligt sökanden är överklagandenämnden däremot inte skyldig att påtala för denne att den skall inge handlingar för att avhjälpa bristen. Detta föreskrivs inte i artikel 49 i tillämpningsförordningen, eftersom ingivande av handlingar endast är en av de många möjligheter som står till buds för en enskild när det gäller att avhjälpa en uppgiven brist.

26 För det fjärde anser sökanden att underrättelsen om andra parters invändningar avseende talans upptagande till sakprövning inte medför att överklagandenämndens bristande omsorg vid utövandet av dess skyldighet enligt artikel 49 i tillämpningsförordningen rättfärdigas. Överklagandenämnden kan inte göra uppfyllandet av dess skyldighet att företa en undersökning beroende av innehållet i parternas påståenden, och inte heller kan den handla endast under förutsättning att parterna inte åberopar brister som avses i artikel 49 i tillämpningsförordningen. Det handlar nämligen inte om ett ”privat rättskipningsförfarande”.

27 För det femte anser sökanden att överklagandenämnden bortser från överklagandeförfarandets karaktär av administrativt förfarande, när den påstår att den omständigheten att sökanden tilläts avhjälpa den bristande talerätten skulle innebära en förhandsbedömning av en fråga som bestrids av parterna. Den erinrar om att frågan om avvisning är en allmän ordningsfråga som det organ som har att pröva överklagandet skall pröva ex officio. Det gör således ingen skillnad att avsaknad av talerätt påtalades av parterna.

28 Slutligen har sökanden anfört – för första gången vid förhandlingen vid förstainstansrätten – att den enda handling den hade mottagit från överklagandenämnden före den muntliga förhandlingen var beslutet om vilandeförklaring av den 27 juni 2005, enligt vilket överklagandenämnden, utan att det hade någon inverkan på det slutliga beslutet, bedömde att talan inte var uppenbart ogrundad. Sökanden har gjort gällande att den på grundval av detta beslut, och mot bakgrund av att artikel 49.1 i tillämpningsförordningen inte hade tillämpats, hyste berättigade förväntningar på att dess talerätt hade fastställts före den muntliga förhandlingen.

29 CPVO anser att sökandens tolkning av artikel 49 i tillämpningsförordningen saknar grund. CPVO anser att bristande talerätt endast med svårighet kan avhjälpas och har hävdat att hänvisningen i artikel 49 i tillämpningsförordningen till artikel 68 i grundförordningen endast kan avse rättelser av rent formella fel. Frågan om sökandens talerätt blev dessutom en ”sakfråga” i akten, genom att sökanden under det skriftliga förfarandet bemötte intervenientens påståenden om avsaknad av direkt och individuell påverkan. Det var följaktligen inte nödvändigt för överklagandenämnden att

försöka få denna brist avhjälpt såsom ett formellt fel. Dessutom vore, enligt CPVO, ett godkännande av de fullmakter som lämnats av enskilda producenter detsamma som att tillåta en ny enhet att bli part i förfarandet, trots att den tidsfrist som hade beviljats för att väcka talan hade löpt ut. Eftersom sökanden hade väckt talan i eget namn hade den inte rätt att vid den muntliga förhandlingen göra gällande fullmakter som ingetts av enskilda producenter som inte har direkt medlemskap i dess sammanslutning.

30 Enligt intervenienten är överklagandenämnden inte skyldig att förhandskontrollera om det framgår av de handlingar som inges av sökanden att denna verkligen har talerätt. Det ankom på sökanden att göra gällande sin talerätt och att förete bevisning för denna. Enligt artikel 49 i tillämpningsförordningen är överklagandenämnden skyldig att kontrollera att detta formella villkor är uppfyllt, men inte att pröva om sökanden verkligen har talerätt.

Förstainstansrättens bedömning

31 Som första delgrund har sökanden kritiserat överklagandenämnden dels för att den inte meddelade sökanden att den ansåg att den inte hade talerätt, dels för att den inte förelade sökanden att styrka sin talerätt.

32 Förstainstansrätten skall inledningsvis pröva om överklagandenämnden har överträtt artikel 49.1 i tillämpningsförordningen, såsom sökanden har gjort gällande. Till att börja med är överklagandenämnden enligt denna bestämmelse skyldig att dels kontrollera om överklagandet uppfyller bestämmelserna i grundförordningen och i tillämpningsförordningen, dels meddela klaganden konstaterade brister och begära att han avhjälper dem, om möjligt inom en tidsfrist som den kan fastställa.

33 Vad gäller skyldigheten att granska om överklagandet uppfyller bestämmelserna i grundförordningen och i tillämpningsförordningen, skall det påpekas att de övriga språkversionerna av artikel 49.1 i tillämpningsförordningen åsyftar överklagandets överensstämmelse med samtliga bestämmelser i de båda förordningarna, medan den franska och den grekiska versionen åsyftar överklagandenämndens kontroll av överklagandets överensstämmelse med bestämmelserna endast i artiklarna 67, 68 och 69 i grundförordningen och i artikel 45 i tillämpningsförordningen. Eftersom nödvändigheten av en enhetlig tolkning av gemenskapsförordningarna utesluter att en bestämd text betraktas isolerat och det i stället krävs, vid fall av tvekan, att denna tolkas och tillämpas mot bakgrund av de versioner som föreligger på de andra officiella språken (se domstolens dom av den 17 oktober 1996 i mål C-64/95, Lubella, REG 1996, s. I-5105, punkt 17 och däri nämnd rättspraxis), finner förstainstansrätten emellertid att den franska och den grekiska versionen av artikel 49.1 i tillämpningsförordningen inte ger denna passus någon annan mening än den i de andra språkversionerna och att de skall tolkas och tillämpas mot bakgrund av de versioner som föreligger på de andra officiella språken (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 27 februari 1997 i mål C-177/95, Ebony Maritime och Loten Navigation, REG 1997, s. I-1111, punkterna 29–31).

34 Vad gäller den dubbla skyldigheten att meddela och förelägga att avhjälpa, skall det för det första påpekas att det bland annat framgår av den tyska, den engelska, den danska, den spanska, den italienska och den nederländska versionen av artikel 49.1 i tillämpningsförordningen att uttrycket ”om möjligt” innebär att skyldigheten att meddela och förelägga att avhjälpa villkoras av att det är objektivt möjligt att avhjälpa de angivna bristerna. Tvärtemot vad sökanden har påstått är överklagandenämnden enligt denna bestämmelse skyldig att bedöma sökandens möjlighet att avhjälpa en brist, i syfte att begränsa överklagandenämndens förelägganden till att avse rättelser som är möjliga att göra. Eftersom syftet med skyldigheten att meddela och förelägga att avhjälpa i artikel 49.1 i tillämpningsförordningen är att göra det möjligt för sökanden att inom fastställda tidsfrister avhjälpa brister som konstaterats av överklagandenämnden, måste det nämligen vara möjligt att avhjälpa dessa brister. Såsom CPVO och intervenienten har gjort gällande kan bristande talerätt emellertid inte avhjälpas.

35 Dessutom betecknas det som skall avhjälpas i artikel 49.1 i tillämpningsförordningen med begreppet ”irrégularités” på franska, ”Mängel” på tyska, ”deficiencies”

på engelska, ”irregolarità” på italienska, ”mangler” på danska och ”irregularidades” på portugisiska, vilket leder tanken till att det är rättelser av fel av formellt slag som avses (se, till exempel, användningen av detta begrepp i regel 9 punkt 1 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, p. 1) och i artikel 10.1 och 10.2 i kommissionens förordning (EG) nr 2245/2002 av den 21 oktober 2002 om tillämpning av rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning (EGT L 341, s. 28)). På samma sätt åsyftar begreppen ”rectifié” på franska, ”berichtigt” på tyska, ”berigtiges” på danska, ”rettificato” på italienska och ”regularizado” på portugisiska, vilka förekommer i andra meningen i artikel 49.1 i tillämpningsförordningen, snarare rättelse av formella fel (se, till exempel, regel 53 i förordning nr 2868/95 och, vad gäller det franska, det tyska och det danska begreppet, artikel 12.2 i förordning nr 2245/2002) och inte en begäran om kompletterande skäl eller bevisning som en part inte redan har framfört och som hör samman med de väsentliga kriterierna för att dess talan skall kunna tas upp till sakprövning, såsom talerätten.

36 Det kan således konstateras att artikel 49.1 i tillämpningsförordningen inte innebär att överklagandenämnden var skyldig att förelägga sökanden att avhjälpa den bristande talerätt som den hade konstaterat, eftersom en sådan brist utgör ett väsentligt fel som inte kan ”åtgärdas” i den mening som avses i den andra meningen i bestämmelsen och vilken det inte går att avhjälpa.

37 Det kan, för det andra, tyckas att skyldigheten att meddela är kopplad till skyldigheten att begära att brister som kan avhjälpas avhjälps. Eftersom överklagandenämnden enligt artikel 49.1 i tillämpningsförordningen är skyldig att undersöka om överklagandet uppfyller samtliga bestämmelser i grundförordningen och i tillämpningsförordningen, skulle den – om så inte var fallet – vara skyldig att meddela varje problem avseende möjligheten att pröva talan i sak, däri inbegripet dem som inte kan avhjälpas, vilket står i strid med bestämmelsens syfte, såsom detta har framställts i punkt 34 ovan. Även om en underrättelse om ett problem – som inte kan avhjälpas – avseende möjligheten att ta upp en talan till sakprövning i särskilda situationer förvisso skulle kunna tjäna till att skydda sökanden från ett beslut grundat på ett argument som inte har varit föremål för förhandling, skulle en så allmän skyldighet att meddela i de flesta fall framstå som betungande för överklagandenämnden och,

samtidigt, verkningslös, eftersom sökanden inte kan avhjälpa problemet. Det skall för övrigt erinras om att sökandens bristande talerätt i förevarande fall redan hade påtalats av parterna och var en del av tvisteföremålet.

38 Alltsedan ansökan av den 24 februari 2005 om intervention var sökanden nämligen uppmärksammad på problemet, varför ett meddelande från överklagandenämnden inte längre var behövligt för att sökanden skulle kunna ta ställning. Sökanden reagerade nämligen på intervenientens påståenden i sin inlaga av den 14 april 2005 och framförde skälen till att den ansåg sig ha talerätt. Dessutom angav intervenienten i sin inlaga av den 29 juli 2005 sina argument avseende sökandens avsaknad av talerätt, och även CPVO hävdade, i sin inlaga, att sökanden inte hade talerätt.

39 Tvärtemot vad sökanden har gjort gällande motsägs inte denna tolkning av hänvisningen i artikel 49.1 i tillämpningsförordningen till artikel 68 i grundförordningen, eftersom det vid genomförandet av denna bestämmelse även kan uppstå problem av formellt slag, vilka kan avhjälpas. För att ge ett exempel innebär bestämmelsen ett rättsmedel för juridiska personer, varvid dessa är skyldiga, enligt artikel 82 i grundförordningen, att ange var de har sitt säte eller sin anläggning, till och med ett ombuds hemvist. Om en sådan uppgift har utelämnats åligger det överklagandenämnden att meddela klaganden denna brist och att begära att den avhjälps.

40 Av detta följer att överklagandenämnden inte överträdde artikel 49.1 i tillämpningsförordningen genom att underlåta att meddela sökanden att den bedömde att denna inte hade talerätt och inte heller genom att inte begära att detta skulle avhjälpas.

41 Vad därefter gäller det påstådda åsidosättandet av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed skall det påpekas att sökanden inte har anfört någon omständighet som styrker att dessa principer åsidosattes, förutom den omständigheten att

överklagandenämnden inte underrättade den om den bristande talerätt som överklagandenämnden hade konstaterat och inte begärde att denna skulle avhjälpas. Emellertid var överklagandenämndens ståndpunkt, såsom framgår av punkterna 34–40 ovan, förenlig med kraven i artikel 49.1 i tillämpningsförordningen och överklagandenämnden har därför inte åsidosatt omsorgsprincipen eller principen om god förvaltningssed.

42 Vad slutligen gäller sökandens påstående att den hyste berättigade förväntningar på att dess talerätt hade fastställts före den muntliga förhandlingen, skall det påpekas att sökanden framförde detta argument för första gången vid förhandlingen vid förstainstansrätten. Beslutet om vilandeförklaring av den 27 juni 2005, vilket sökanden har åberopat som grund för sin berättigade förväntan, meddelades emellertid som svar på en begäran från intervenienten om att häva det verkställighetsförbud som inträtt till följd av sökandens överklagande av beviljandebeslutet. Det skall påpekas att beslutet inte härrör från överklagandenämnden, utan från en särskild kommitté, med behörighet att fatta beslut om att häva verkställighetsförbud till följd av överklaganden, vilken för övrigt inte var sammansatt av samma personer som dem som satt i överklagandenämnden. Denna kommitté anmärkte dessutom, i punkt 10 i sitt beslut, att det var svårt att, på förfarandets aktuella stadium, bedöma huruvida sökandens överklagande till överklagandenämnden var välgrundat, bland annat då intervenienten ännu inte hade inkommit med sin interventionsinlaga. Den konstaterade därefter att, utan att det påverkar CPVO:s slutliga beslut, det likväl vid detta stadium inte har kunnat konstateras att talan är uppenbart ogrundad. Av detta följer att kommittén varken lämnade en specifik bedömning av huruvida sökandens överklagande kunde tas upp till sakprövning eller åberopade något sådant beslut från överklagandenämnden. Den redovisade dessutom sina bedömningar med reservation för det slutliga beslutet. Under dessa omständigheter kan det konstateras att beslutet inte kunde ge upphov till en berättigad förväntan hos sökanden om att dess talerätt vid överklagandenämnden hade fastställts. Argumentet skall följaktligen förkastas.

43 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första delgrunden.

Den andra delgrunden: Överträdelse av artikel 50 i tillämpningsförordningen samt åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed

Parternas argument

44 Sökanden anser att överklagandenämnden enligt artikel 50 i tillämpningsförordningen skulle ha hållit ett andra sammanträde för att låta parterna ta del av de handlingar som sökanden hade för avsikt att förete för att dess överklagande skulle kunna tas upp till sakprövning. Sökanden har i detta avseende anmärkt att enligt lydelsen av artikel 50 i tillämpningsförordningen är sammanträdet det skede av förfarandet under vilket bevisupptagningen sker. Den drar av detta slutsatsen att överklagandenämnden, med tillämpning av principen om god förvaltningssed, skall tillåta att parterna företer all den bevisning som de bedömer nödvändig eller, om detta inte är möjligt, hålla ett andra sammanträde, såsom uttryckligen föreskrivs i tillämpningsförordningen.

45 Även om gemenskapsinstitutionerna har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning vid utövandet av sin behörighet, begränsas ändå detta, enligt sökanden, av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed, av vilka följer att de måste ha full kännedom om saken när de fattar ett beslut. Det har således fastställts i rättspraxis att i de fall gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning har iakttagandet av de skyddsregler som enligt gemenskapens rättsordning gäller i administrativa förfaranden, däribland den behöriga institutionens skyldighet att, med omsorg och opartiskhet, granska samtliga relevanta omständigheter i det aktuella fallet, en grundläggande betydelse.

46 Om konstaterandet att sökanden saknar talerätt mot beviljandebeslutet innebär att vederbörande fråntas det enda tillgängliga effektiva rättsmedlet, i gemenskapsrätten såväl som i den nationella rätten, borde överklagandenämnden, enligt sökandens mening, ha gett denne tillfälle att lösa frågan om möjligheten att ta upp talan till sakprövning, avseende vilken överklagandenämnden hyste tvivel.

47 CPVO anser att överklagandenämnden inte hade någon skyldighet att godta att handlingar företeddes, såsom sökanden hade begärt, eftersom handlingarna inte var relevanta för prövningen av sökandens talerätt, då denne hade överklagat i eget namn och inte i bestämda enskilda producenters namn. Att tillåta dessa handlingar skulle strida mot de processrättsliga skyddsreglerna, eftersom det skulle innebära att talan ändrades väsentligt under sammanträdet. CPVO anser dessutom att det inte skulle ha inverkat på prövningen av sökandens talerätt om ett avtal mellan Geslive och Anecoop avseende betalning av avgifter hade företetts vid sammanträdet, eftersom överklagandenämnden hade vitsordat att leverantörer av material till växtsorten Nadorcott kunde påverkas av beviljandebeslutet. Inte heller utgjorde de förordningar som reglerar förfarandet vid överklagandenämnden hinder för sökanden att inge skriftliga yttranden avseende de argument om talans upptagande till sakprövning som fanns i inlagorna från intervenienten av den 29 juli 2005 och från CPVO av den 15 september 2005. Slutligen omfattas ett beslut om möjligheten till ett andra sammanträde, enligt CPVO, av den självständighet som en överklagandenämnd bör besitta vad gäller processekonomiska frågor.

48 Intervenienten anser dessutom att det var med rätta som överklagandenämnden avslog sökandens begäran, eftersom tillåtandet av nya handlingar skulle ha medfört att ett nytt sammanträde hade fått hållas, vilket skulle strida mot den i artikel 50 i tillämpningsförordningen stadfästa principen om ett enda sammanträde.

Förstainstansrättens bedömning

49 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att sökanden under förhandlingen vid överklagandenämnden i första hand begärde att beviljas en tidsfrist för att skaffa fram och senare vid överklagandenämnden förete kompletta handlingar som visade

att dess medlemmar var direkt och individuellt berörda av beviljandebeslutet. I andra hand begärde den att få tillåtelse att vid förhandlingen förete den ofullständiga dokumentation som dess företrädare hade medfört, innehållande fullmakter från enskilda producenter för att väcka talan mot beviljandebeslutet och ett avtal mellan kooperativen Anecoop och Geslive avseende betalning av avgifter för exploateringen av växtsorten Nadorcott.

50 Vad först gäller den påstådda överträdelsen av artikel 50 i tillämpningsförordningen skall det påpekas att ett snabbt förfarande för tvister organiseras enligt dess första och andra punkt, genom ett muntligt förfarande som parterna kallas till utan dröjsmål och som koncentreras till ett sammanträde. Det följer av den tredje punkten i samma artikel att ett andra sammanträde inte kan begäras av en part i förfarandet om det inte visar sig vara nödvändigt på grund av att omständigheterna har ändrats under eller efter sammanträdet.

51 Det kan i detta avseende för det första konstateras att de handlingar som sökanden avsåg att förete inte baserade sig på omständigheter som hade ändrats under eller efter sammanträdet. Det avtal och de fullmakter som den ville förete vid sammanträdet är uppenbarligen handlingar som hade upprättats före sammanträdet. Under alla omständigheter kan varken dessa handlingar eller de ytterligare fullmakter som sökanden ville förete efter sammanträdet anses påvisa någon ändring av omständigheterna i tvisten. CPVO och intervenienten har med rätta understrukit att sökanden, för det första, ingav överklagandet i eget namn och att den inte, under ärendets behandling, kan ersättas av någon annan person som inte har överklagat inom de föreskrivna tidsfristerna. För det andra påvisar inte avtalet någon ny omständighet, eftersom det i detta, såsom överklagandenämnden har anfört, endast hade lyfts fram att enskilda mandarinproducenter och, i förekommande fall, Anecoop skall betala en avgift för leverans och användning av den skyddade växtsorten. Denna skyldighet följer emellertid direkt av systemet för skydd av växtförädling och den har vitsordats av överklagandenämnden utan att vara styrkt.

52 Även om det, därefter, antas att den påstådda bevisningen var relevant, hade sökanden fördelen av en tidsfrist på flera månader mellan det att intervenientens och CPVO:s inlagor ingavs och sammanträdet. Den hade under denna period möjlighet att upprätta och inge handlingarna eller åtminstone begära att överklagandenämnden skulle senarelägga sammanträdet så att all bevisning kunde granskas under ett enda sammanträde. Det finns nämligen inte någonting som tyder på att bevisupptagningen inte hade kunnat ske under ett enda sammanträde om sökanden hade visat prov på den omsorg som krävs avseende förberedelse av sammanträde.

53 Av detta följer att överklagandenämnden inte överträdde artikel 50 i tillämpningsförordningen genom att avslå sökandens framställningar, eftersom omständigheterna i målet inte uppfyller de villkor som anges i artikel 50 i tillämpningsförordningen för sammankallande till ett andra sammanträde.

54 I andra hand, vad gäller de påstådda överträdelserna av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed, skall det påpekas att sökanden inte har anfört någon omständighet som visar att dessa principer har överträtts, förutom den omständigheten att överklagandenämnden inte tillät att sökandens företrädare företedde den bevisning som de hade medfört till sammanträdet eller som de därefter ville skaffa fram. Av vad som har angetts följer emellertid att artikel 50 i tillämpningsförordningen inte innebär att överklagandenämnden är skyldig att tillåta företeendet av all bevisning som parterna bedömer vara nödvändig. Tvärtom skall överklagandenämnden, som en del i sin strävan att följa god förvaltningssed, enligt denna bestämmelse endast tillåta bevisning som fordrar att ett andra sammanträde hålls när det rör sig om relevant bevisning baserad på omständigheter som har ändrats under eller efter sammanträdet.

55 Det har även framkommit att det i förevarande fall inte har styrkts att den bevisning som sökanden har begärt att överklagandenämnden skall granska är baserad på omständigheter som har ändrats under eller efter sammanträdet (se punkt 51 ovan). Inte heller är den bevisning som har erbjudits relevant i förevarande fall (se punkt 51

ovan) och den har inte företetts i tillräckligt god tid för att kunna granskas under ett enda sammanträde (se punkt 52 ovan). Under dessa omständigheter utgör lydelsen av artikel 50 i tillämpningsförordningen hinder för att denna bevisning tillåts. Av detta följer att överklagandenämnden inte har åsidosatt omsorgsprincipen eller principen om god förvaltningssed genom att avvisa denna bevisning.

56 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den andra delgrunden.

57 Av vad anförts följer att talan inte kan vinna bifall på den första grunden.

2. *Den andra grunden: Felaktig bedömning av sökandens talerätt*

58 Den andra grunden består av två delgrunder, varav den första avser att sökanden, liksom dess medlemmar, är individuellt berörd av beviljandebeslutet och den andra, en påstådd avsaknad av ett effektivt domstolsskydd.

Den första delgrunden: Huruvida sökanden och dess medlemmar var individuellt berörda av beviljandebeslutet

Parternas argument

59 Sökanden har i första hand kritiserat överklagandenämnden för att ha fokuserat på det faktum att den är en sammanslutning och för att ha förbisett dess medlemmars

talerätt. Prövningen skall inte endast avse huruvida sökanden har talerätt i förhållande till beviljandebeslutet, utan även om dess medlemmar eller dess medlemmars medlemmar (i förevarande fall Copal de Algemesi, medlem i Anecoop) har sådan talerätt. I det omtvistade beslutet beaktade överklagandenämnden emellertid inte förstainstansrättens rättspraxis, enligt vilken även företagssammanslutningar har rätt att yrka ogiltigförklaring av rättsakter när deras medlemmar var för sig kan väcka talan.

60 I andra hand anser sökanden att överklagandenämnden felaktigt har gjort godkännandet av dess talerätt beroende av samtliga dess medlemmars talerätt. Överklagandenämnden tillmätte på så sätt det faktum betydelse att endast vissa av sökandens medlemmar berörs av beviljandebeslutet i egenskap av producenter, medan andra möjligen inte berörs. Enligt rättspraxis har emellertid sammanslutningar talerätt när åtminstone en medlem själv har haft möjlighet att väcka talan.

61 I tredje hand har sökanden ifrågasatt överklagandenämndens resonemang avseende frågan huruvida sökanden verkligen företräder de berörda producenternas allmänna intressen. Enligt sökanden bortsåg överklagandenämnden från den omständigheten att sökanden bestred växtförädlarrätten avseende växtsorten Nadorcott i samtliga producenters, som är medlemmar i kooperativen, namn, eftersom sökanden, i enlighet med artikel 2 a i dess stadgar, företräder sammanslutningarna av kooperativ, vilka inte på något sätt har invänt mot överklagandet i fråga och vilka själva företräder kooperativen. Det följer dessutom av rättspraxis att samtliga medlemmar i en sammanslutning antas ha gjort denna behörig att handla i deras namn, om detta föreskrivs i stadgarna och om medlemmarna inte har framfört någon invändning.

62 I fjärde hand anser sökanden att överklagandenämnden begick ett misstag genom att påstå att beviljandebeslutet inte berör den individuellt, då den inte besitter vissa egenskaper som är utmärkande för den eller för att den inte befinner sig i en faktisk situation som särskiljer den i förhållande till alla andra personer. Det framgår av rättspraxis att detta villkor är uppfyllt när det aktuella företagets rättsliga situation

påverkas av den ifrågasatta rättsakten på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för det eller på grund av en faktisk situation som särskiljer det i förhållande till alla andra personer och försätter det i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som en rättsakt är riktad till. Den omständigheten att rättsakten får verkningar för samtliga berörda ekonomiska aktörer hindrar inte att rättsakten berör vissa av dem individuellt.

63 Vad gäller, för det första, sökandens egenskap av leverantör av växtmaterial, fick beviljandebeslutet till följd att alla personer som önskade delta i produktionen eller leveransen av växtmaterial måste ha en licens beviljad av innehavaren. Det skulle följaktligen ha prövats huruvida sökandens medlemmars rättsliga ställning påverkas på ett annat sätt än den rättsliga ställningen för de andra producenterna eller leverantörerna av växtmaterial. Beviljandebeslutet innebar emellertid att vissa av sökandens medlemmar, som var leverantörer av växtsorten Nadorcott, tvingades upphöra med denna verksamhet, med en betydande skada till följd, vilket särskiljer dem från alla andra leverantörer av växtmaterial. Även om överklagandenämnden i det ifrågasatta beslutet nämner att Anecoop levererade detta växtmaterial, hoppar den därefter över denna omständighet och fokuserar sig på det faktum att sökanden inte själv levererade växtmaterial. En undersökning av Anecoops situation skulle emellertid ha visat att sökanden hade rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av beviljandebeslutet.

64 Vad gäller, för det andra, sökandens egenskap av producent, framhåller denne att den inte har påstått sig företräda producenternas allmänna intressen som stöd för att den var individuellt berörd. Sökanden anser däremot att den har talerätt genom att den företräder medlemmarnas intressen, vilka, i egenskap av producenter, påverkades direkt. Sökanden har påpekat att eftersom 90 procent av de bolag som hanterar växtsorten Nadorcott finns i Valencia är det omöjligt att påstå att beviljandebeslutet kan ha samma verkningar för denne som för andra sammanslutningar av producenter och kooperativ i gemenskapen. Kooperativen i fråga distribuerar nämligen mer än hälften av alla citrusfrukter från Valencia och mot bakgrund av att praktiskt taget samtliga av dessa kooperativ är knutna till sökanden återfinns de personer som tar huvudsaklig skada av beviljandebeslutet bland dess medlemmar.

65 Eftersom praktiskt taget hela produktionen av växtsorten Nadorcott kommer från Valencia innebär den omständigheten att beviljandebeslutet får till följd att alla producenter i gemenskapen måste betala en avgift för att odla växtsorten Nadorcott att praktiskt taget hela produktionen i Valencia blir otillåten om en sådan avgift inte betalas. Endast dessa producenter ser sig framdeles tvingade att betala innehavaren en avgift eller förstöra sina odlingar, vilket påverkar deras konkurrenssituation på marknaden, vid tiden för saluföringen av varan. Det är följaktligen fel att påstå att beviljandebeslutet påverkar sökandens medlemmar på samma sätt som det påverkar varje annan producent som i framtiden odlar växtsorten i fråga, eftersom sökandens medlemmar tvärtom uppvisar en hel rad egenskaper som särskiljer dem från alla andra personer.

66 För det tredje anser sökanden att dess medlemmar uppvisar samma särdrag som bolaget Van Zanten Plants (nedan kallat Van Zanten), vilket ingav ett överklagande till överklagandenämnden (ärendena A 005/2003 och A 006/2003). Van Zanten var en världsomfattande distributör av en skyddad växtsort, vilken, enligt sökanden, uppvisade likheter med en ny växtsort för vilken CPVO hade beviljat gemenskapens växtförädlarrätt, och överklagandenämnden hade godtagit dess talerätt. Överklagandenämnden hade nämligen funnit att det förelåg en risk för förväxling på marknaderna om likheten mellan växtsorterna skulle visa sig vara riktig och att Van Zanten, på så sätt, tvingades tillvarata sina intressen genom att väcka talan om olaga efterbildning.

67 Sökanden anser att situationen i förevarande fall är likartad, eftersom dess medlemmar till följd av beviljandebeslutet skulle tvingas rycka upp alla sina planteringar om de inte accepterade de kostsamma villkor som intervenienten infört. Eftersom sökanden företräder företag som levererar material till växtsorten Afourer, vilken konkurrerar med växtsorten Nadorcott, följer dess direkta påverkan i båda fallen av dess ställning som konkurrent till det företag som har ansökt om växtförädlarrätten. Överklagandenämnden skulle i förevarande fall ha beaktat påverkan på sökanden i dess ställning som förhandlare och konkurrent, vilket den gjorde i ärendet avseende Van Zanten.

68 För det fjärde har sökanden kritiserat överklagandenämnden för att felaktigt ha underlåtit att tillämpa gemenskapens rättspraxis inom området för statligt stöd i förevarande fall. Den anser att förfarandet för överklagande av växtförädlarrätten inte skiljer sig från förfarandet inom området för statligt stöd såtillvida att rättspraxis avseende rätten att väcka talan mot kommissionens beslut inom området för statligt stöd inte skulle vara tillämpligt på det. Det följer av denna rättspraxis att berörda parter i den mening som avses i artikel 88.2 EG även är personer, företag eller sammanslutningar, vars intressen eventuellt kan beröras av att ett stöd beviljas, bland annat konkurrerande företag och branschorganisationer (domstolens dom av den 14 november 1984 i mål 323/82, Intermills mot kommissionen, REG 1984, s. 3809, punkt 16; svensk specialutgåva volym 7, s. 685, och av den 3 maj 2001 i mål C-204/97, Portugal mot kommissionen, REG 2001, s. I-3175, punkt 31). Enligt sökanden följer inte talerätten för företag som konkurrerar med det företag som är mottagare av ett statligt stöd av särdragen i det förfarande för kontroll av statligt stöd som föreskrivs i artiklarna 87 EG och 88 EG. Denna rätt följer i realiteten av verkningarna av ett statligt stöd på konkurrenssituationen för aktörer på samma marknad som inte får sådant stöd. Enligt sökanden är situationen i detta ärende likartad, vilket gör det möjligt att tillämpa denna rättspraxis i förevarande fall.

69 Dessutom är, enligt sökanden, rätten för utomstående, vilka vill invända mot skyddet av en växtsort, inte begränsat till invändningsförfarandet enligt artikel 59 i grundförordningen. De kan även väcka talan enligt artikel 67 och följande artiklar i samma förordning. Invändningsförfarandet enligt artikel 59, enligt vilket parterna endast kan ifrågasätta de omständigheter på vilka CPVO har grundat sitt beslut om växtförädlarrätt, svarar nämligen mot andra syften än dem som gäller för överklagande enligt artikel 67 i grundförordningen. Enligt sökanden motsatte sig överklagandenämnden sin egen beslutspraxis i fråga om talerätt genom att negligera denna möjlighet till överklagande. I sitt beslut avseende Van Zanten fastställde den att artikel 67 i grundförordningen inte innebär att utomstående fråntas sin rätt att väcka talan enligt denna bestämmelse av det skälet att de inte tidigare har framställt någon invändning. Överklagandenämnden angav emellertid inte varför deltagande i förfarandet för beviljande av växtförädlarrätt är relevant i förevarande fall.

70 I likhet med mottagaren av ett statligt stöd förvärvar innehavaren av en skyddad växtsort, enligt sökanden, en fördel gentemot sina konkurrenter, vilket påverkar dennes konkurrenssituation. Det följer av rättspraxis att även om de direkta konkurrenterna till mottagarna av statligt stöd med nödvändighet påverkas av stödet med avseende på sin konkurrenssituation, påverkas ändå inte deras ställning på marknaden väsentligt, eftersom alla jordbrukare i gemenskapen kan ses som konkurrenter till stödmottagaren. I förevarande fall är de producenter som företräds av sökanden väsentligt påverkade av den växtförädlarrätt som har beviljats avseende Nadorcott. De missgynnas i förhållande till varje annan producent i gemenskapen som vill börja odla denna växtsort, eftersom de redan odlade den då beviljandebeslutet fattades. Enligt sökanden kan de producenter som inte redan har mandarinträd av denna sort välja en annan sort om de inte finner att de licensvillkor som innehavaren av växtförädlarrätten erbjuder dem är acceptabla, utan att detta får allvarliga konsekvenser för deras ekonomiska verksamhet. De producenter som redan har träd av denna sort i sina odlingar måste däremot dra upp dem. Eftersom den ekonomiska livslängden på dessa träd är ungefär tjugo år har praktiskt taget ingen av producenterna skrivit av sina odlingar. Situationen för sökandens medlemmar är således inte jämförbar med den för andra producenter och beviljandebeslutet har väsentligt påverkat de förstnämndas konkurrenssituation.

71 Vad slutligen gäller den rättspraxis enligt vilken det krävs av en klagande att den har deltagit i det administrativa förfarandet för att den skall tillerkännas talerätt avseende ogiltigförklaring av kommissionens beslut inom området för statligt stöd, har sökanden understrukit att även förfarandet vid överklagandenämnden är ett administrativt förfarande. Eftersom överklagandenämnden är en del av det administrativa organ som har beslutsmakten inom området för växtförädlarrätt är överklagandenämnden inte någon domstol. Följaktligen är överklagandet av ett beslut av CPVO ett skede i det administrativa förfarande som leder till skyddet av en växtsort. Sökanden har således deltagit i det administrativa förfarandet.

72 CPVO anser inledningsvis att formuleringen av artikel 68 i grundförordningen överensstämmer med den i artikel 230 EG. Den anser följaktligen att prövningen av förevarande grund skall göras med utgångspunkt i tolkningen i rättspraxis av begreppet

”personligen berörd person” i sistnämnda bestämmelse. I rättspraxis tillerkänns en branschorganisation som har bildats för att tillvarata sina medlemmars intressen talerätt när organisationen särskiljs på grund av att dess egna intressen påverkas när den företräder intressen hos personer som själva har talerätt och när den i en bestämmelse uttryckligen ges ett antal processuella rättigheter.

73 För det första anser CPVO att det framgår av rättspraxis att en rättsakt inte påverkar en sökande personligen när dennes situation inte har beaktats vid antagandet av rättsakten, vilken följaktligen påverkar denne på samma sätt som den påverkar alla andra personer som befinner sig i samma situation. I förevarande fall är det inte visat att sökanden är en leverantör av växtmaterial och den uppvisar under alla omständigheter inte några kännetecken eller påvisar omständigheter som särskiljer den från andra leverantörer av växtmaterial.

74 För det andra finner CPVO att sökandens direkta medlemmar, enligt dess stadgar, är sammanslutningarna av kooperativ och inte vare sig själva kooperativen eller mandarinproducenterna. Sökanden kan således lagligen företräda intressena hos sammanslutningarna av kooperativ, men den har inte företett någon bevisning för att dessa sammanslutningar, vilka endast tillvaratar sina medlemmars allmänna intressen, påverkas personligen. Inte heller har sökanden, i den mån vissa av dess medlemmar levererar växtmaterial, påvisat något särskilt särdrag som särskiljer dem i förhållande till andra leverantörer. Vad gäller enskilda producenters situation har CPVO påpekat att sökanden har överklagat i eget namn och att det inte finns något stöd i stadgarna för att fastställa att sökanden är behörig att väcka talan inför domstol för att tillvarata vissa särskilda mandarinproducenters intressen. Dessutom skiljer sig vissa mandarinproducenters personliga intressen från de allmänna intressena hos de kooperativ som sökanden kan företräda. Slutligen påverkades producenterna av växtsorten Nadorcott, vilka är indirekta medlemmar i sökanden, endast på grund av en objektivt definierad faktisk situation som inte på något sätt särskiljer dem från alla andra producenter av växtsorten, eftersom skyldigheten att betala en avgift för att odla den framdeles skyddade växtsorten följer direkt av gemenskapens system

för växtförädlarrätt. Det framgår i synnerhet av rättspraxis att det inte är tillräckligt att en rättsakt har större ekonomiska återverkningar på vissa bestämda aktörer än på andra aktörer inom sektorn för att de skall anses vara personligen berörda av rättsakten.

75 För det tredje har CPVO understrukit att grundförordningen, och i synnerhet artikel 59, innebär att de parter som deltar i förfarandet för att bevilja gemenskapens växtförädlarrätt vid CPVO ges ett antal processuella rättigheter. Den har påpekat att sökanden har känt till ansökan om växtförädlarrätt, vilken offentliggjordes i *Officiell tidskrift för Gemenskapens växtsortsmyndighet* av den 26 februari 1996, och att den inte framförde någon invändning mot den. Sökanden kan följaktligen inte vara personligen berörd med avseende på de möjligheter av processuell karaktär som den hade kunnat besitta genom att delta i förfarandet. Dessutom skulle artikel 59 i grundförordningen förlora sin mening om alla de som vill invända mot ett beviljande av växtförädlarrätt i stället för att inge sina synpunkter under det administrativa förfarandet kunde vänta med att överklaga till slutet av förfarandet vid CPVO, och då påstå att den beviljade växtförädlarrätten är ogiltig. Slutligen föreligger det en grundläggande skillnad mellan situationen för Van Zanten, som var exklusiv distributör åt innehavaren av en växtsort som var registrerad vid CPVO, i direkt konkurrens med den nya växtsort vilken beviljades skydd, och situationen för sökanden, som inte har gjort gällande att den själv eller dess medlemmar är innehavare av subjektiva, registrerade rättigheter som åtnjuter skydd.

76 Intervenienten har i huvudsak gjort gällande samma argument som CPVO.

Förstainstansrättens bedömning

77 Det kan omgående konstateras att, eftersom sökanden inte är upptagen bland dem som beviljandebeslutet är riktat till måste den, enligt artikel 68 i grundförordningen, vara direkt och individuellt berörd av detta för att kunna överklaga till överklagandenämnden.

78 För det första föreskrivs det i den spanska och den italienska versionen av artikel 68 i grundförordningen att personer som är ”directa y personalmente” respektive ”direttamente e personalmente” berörda kan överklaga. De engelska, tyska, portugisiska, danska, maltesiska, nederländska, polska, svenska och grekiska versionerna är däremot i överensstämmelse med terminologin i den franska versionen ”directement et individuellement”. Det skall i detta avseende erinras om att det på grund av nödvändigheten av en enhetlig tolkning av gemenskapsförordningarna krävs, vid fall av tvekan, att de tolkas och tillämpas mot bakgrund av de versioner som föreligger på de andra officiella språken (se punkt 33 ovan). De spanska och italienska versionerna skall följaktligen inte anses ge denna passus någon annan mening än den i övriga språkversioner, och de skall tolkas och tillämpas mot bakgrund av de versioner som föreligger på de andra officiella språken (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Ebony Maritime och Loten Navigation, punkterna 29–31).

79 Följaktligen skall formuleringen i artikel 68 i grundförordningen anses överensstämma med den i artikel 230 fjärde stycket EG. Eftersom denna formulering har tolkats särskilt av domstolen (dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181), anser förstainstansrätten att det är lämpligt att försäkra sig om en konsekvent tolkning av begreppet ”personligen berörd person”, i den mån systematiken i grundförordningen inte utgör hinder för detta.

80 Det skall, för det andra, i detta sammanhang erinras om att det enligt artikel 59.1 i grundförordningen är möjligt för varje person att lämna in en skriftlig invändning till CPVO mot ett beviljande av växtförädlarrätt, och att det i artikel 59.2 anges att den som lämnar in invändningen skall vara part i förhandlingarna om beviljande, förutom sökanden. Det föreskrivs dessutom uttryckligen i artikel 59.5 i grundförordningen att CPVO får fatta beslut angående invändningar samtidigt med beslut om avslag på ansökan om växtförädlarrätt, beslut att bevilja växtförädlarrätt eller beslut avseende benämningen av växtsorten. Det följer av artikel 67.1 i grundförordningen att beslut avseende invändningar kan överklagas till överklagandenämnden. Eftersom de som lämnar in invändningar följaktligen är de som dessa beslut är riktade till i den

mening som avses i artikel 68 i grundförordningen kan varje person som vill invända mot ett beviljande av växtförädlarrätt tack vare sitt deltagande i det administrativa förfarandet överklaga till överklagandenämnden.

81 Dessutom får varje person enligt lydelsen av artiklarna 20 och 21 i grundförordningen uppmana CPVO att, sedan växtförädlarrätt beviljats och oberoende av om överklagande inlämnats till överklagandenämnden, ogiltigförklara växtförädlarrätten eller upphäva den, genom att göra gällande att den har beviljats för en växtsort som inte uppfyller de materiella villkoren i artiklarna 7–10 i förordningen.

82 Det kan under dessa omständigheter anses att den vida tolkning av termen ”individuellt” som sökanden gör gällande inte är nödvändig för att värna om utomståendes intressen.

83 För det tredje har CPVO med rätta hävdat att det med hänsyn till systematiken i grundförordningen krävs en snävare tolkning av termen ”individuellt” än den som sökanden har gjort gällande. En vid tolkning möjliggör nämligen för var och en som önskar hindra ett beviljande av växtförädlarrätt att åberopa dess ogiltighet genom att överklaga, efter beviljandeförfarandet, i stället för att inge sina synpunkter under detta förfarande som både är långt och tungrott på grund av de nödvändiga tekniska undersökningarna. Följaktligen hindrar den tolkning som sökanden har gjort gällande ett sådant förfarandes ändamålsenlighet, medan en sådan tolkning som den som tillämpades i domen i det ovannämnda målet Plaumann mot kommissionen innebär att alla berörda personer uppmuntras att inge sina synpunkter redan vid det administrativa förfarandet.

84 Mot bakgrund av vad som anförts finner förstainstansrätten det lämpligt att hänvisa till domen i det ovannämnda målet Plaumann mot kommissionen, för att fastställa huruvida en person är individuellt berörd i den mening som avses i artikel 68 i grundförordningen.

85 Det följer av det föregående att sökanden måste vara påverkad av beviljandebeslutet på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för den eller på grund av en faktisk situation som särskiljer den ifrån alla andra personer och därigenom försätter den i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovannämnda målet Plaumann mot kommissionen).

86 Det framgår av rättspraxis att en talan om ogiltigförklaring som förs av en branschsammanslutning som har bildats för att tillvarata och företräda sina medlemmars intressen kan tas upp till sakprövning för det första när sammanslutningen som sådan i sin egenskap av sammanslutning, särskilt på grund av sin ställning som förhandlingspartner, har påverkats av den rättsakt som begärs ogiltigförklarad och därmed har försatts i en särställning, för det andra när den företräder intressena för företag som själva har rätt att väcka talan, och, för det tredje, när den genom en rättsregel uttryckligen ges ett antal processuella rättigheter (se förstainstansrättens beslut av den 13 december 2005 i mål T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort mot kommissionen, REG 2005, s. II-5337, punkt 54 och däri nämnd rättspraxis).

87 Vad först gäller frågan huruvida sökandesammanslutningen som sådan har påverkats, har den för det första inte påstått att den själv är producent eller leverantör av växtmaterial.

88 För det andra har sökanden inte gjort gällande att den är innehavare av subjektiva rättigheter som är registrerade på nationell eller gemenskapsnivå, och därför skyddade. Sökanden är följaktligen inte påverkad i egenskap av rättighetsinnehavare och befinner sig inte i en situation som motsvarar den som Van Zanten befann sig i.

89 Vad gäller, för det tredje, sökandens påstående att dess förhandlingsposition påverkas av beviljandebeslutet, kan det konstateras att den inte har styrkt detta.

90 Eftersom det slutligen framgår av vad som har anförts att de omständigheter som sökanden har gjort gällande inte visar att dennes egna intressen påverkas av beviljandebeslutet, är frågan i vilken utsträckning sökandens ställning skiljer sig från den ställning som andra liknande förbund inom gemenskapen befinner sig i utan betydelse. Under alla förhållanden innebär den av sökanden anförda omständigheten, att 90 procent av alla förpackningsbolag som hanterar den omtvistade växtsorten är etablerade i Valencia, inte att sökanden särskiljs från andra förbund med avseende på beviljandet av växtförädlarrätt. Det räcker nämligen inte att vissa bestämda aktörer påverkas ekonomiskt mer av rättsakten än andra aktörer inom sektorn för att de skall anses vara personligen berörda av denna (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 23 november 1999 i mål T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 1999, s. II-3357, punkt 50, och den rättspraxis som nämns i punkterna 102 och 103 nedan).

91 Sökanden har följaktligen inte visat att dess egna intressen, i dess egenskap av sammanslutning, påverkades av beviljandebeslutet.

92 Vad därefter beträffar det andra fallet, att sökanden företräder intressena hos företag som själva har talerätt, skall det undersökas dels huruvida sökanden enligt sina stadgar och inom ramen för överklagandet till överklagandenämnden tillvaratar sina medlemmars intressen, dels huruvida dessa har talerätt (se, för ett liknande resonemang, det ovannämnda beslutet i målet Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort mot kommissionen, punkt 61).

93 Vad gäller, för det första, sökandens medlemmar och deras intressen skall det erinras om att sammanslutningar av kooperativ i provinserna Alicante, Castellón och Valencia får bli medlemmar av sökanden om de uppfyller vissa kriterier. Det följer bland annat av artikel 2 i stadgarna att sökanden företräder sina medlemmar. Följaktligen får sökanden företräda intressena hos sammanslutningar av kooperativ som är dess medlemmar.

94 Vad gäller frågan huruvida sökandens medlemmar har talerätt, kan det konstateras att sökanden varken inför överklagandenämnden eller inför förstainstansrätten har företett någon bevisning för att de påverkas individuellt av beviljandebeslutet. Det skall i detta avseende påpekas att det rör sig om sammanslutningar av kooperativ som inte själva producerar mandariner, men som har rätt att tillvarata sina egna medlemmars, jordbrukskooperativen, allmänna intressen. Även om sökanden i sina skriftliga inlagor har hävdat att kooperativet Anecoop är en av dess medlemmar och att det levererar växtmaterial till producenter, har den emellertid vid den muntliga förhandlingen medgett att Anecoop inte är dess medlem, utan medlem av en sammanslutning av kooperativ som i sin tur är medlem av sökanden. Sökanden har inte heller påtalat någon omständighet som visar att beviljandebeslutet påverkar denne leverantör på ett annat sätt än alla andra leverantörer av växtmaterial. Det kan följaktligen fastställas att Anecoop endast berörs av beviljandebeslutet på grund av en objektivt definierad faktisk situation som inte särskiljer den från alla andra leverantörer av växtmaterial inom sektorn.

95 Det skall även påpekas att sökanden inte har företett någon bevisning för att dess medlemmar befinner sig i en situation som är jämförbar med den som Van Zanten befann sig i eller att de deltog i förfarandet för beviljande av växtförädlarrätt.

96 Sökanden har således inte visat att dess medlemmar har talerätt vid överklagandenämnden med avseende på beviljandebeslutet.

97 För det andra, i den mån sökanden även gör gällande påverkan på enskilda mandarinproducenter som är medlemmar av de kooperativ som är anslutna till kooperativsammanslutningarna, vilka i sig är medlemmar av sökanden, skall det påpekas att i enlighet med artikel 4 i sökandens stadgar får varken kooperativen själva eller de enskilda mandarinproducenterna vara medlemmar av sökanden. Det följer dessutom av artikel 2 i nämnda stadgar att föremålet för sökandens verksamhet begränsas till att främja medlemmarnas intressen. Det anges således inte i sökandens stadgar att den är behörig att väcka talan inför domstol för att tillvarata intressena hos

vissa bestämda mandarinproducenter som är indirekta medlemmar av dess direkta medlemmar. I den mån sökanden anser att det följer av gällande lagar och förordningar i Spanien att den är behörig att företräda sina medlemmars medlemmar, skall det påpekas att den framförde detta argument för första gången vid den muntliga förhandlingen vid förstainstansrätten och att nämnda lagar och förordningar inte förekommer i akten. CPVO har dessutom med rätta påpekat att det inte kan förutsättas att de sammanslutningar av kooperativ som sökanden i enlighet med artikel 2 i sina stadgar får företräda har samma intressen som vissa enskilda producenter.

98 I detta sammanhang har sökanden kritiserat överklagandenämnden för att ha krävt att alla dess medlemmar skulle ha talerätt, trots att det framgår av rättspraxis att sammanslutningar har talerätt då åtminstone en av dess medlemmar har rätt att själv väcka talan. Det skall i detta avseende påpekas att överklagandenämnden undersökte påverkan på enskilda producenter i syfte att avgöra om de alla hade ett gemensamt intresse som sökanden eventuellt skulle kunna tillvarata, på grundval av dess stadgar. Sedan överklagandenämnden hade kommit fram till att så inte var fallet, eftersom producenternas intressen kunde variera, begränsade den sig till att påpeka att den hyste tvivel avseende den omständigheten att sökanden företrädde ett allmänintresse hos producenterna såsom grupp betraktade. Det kan således fastställas att överklagandenämnden, tvärtemot vad sökanden har påstått, inte krävde att samtliga medlemmar av sökanden skulle ha talerätt.

99 Det skall slutligen även erinras om att sökanden överklagade i eget namn och inte i bestämda mandarinproducenters namn.

100 Det kan således konstateras att det i förevarande fall inte kan anses att sökanden företrädde enskilda mandarinproducenters intressen vid överklagandenämnden.

101 Det kan för övrigt också konstateras att de enskilda mandarinproducenterna inte påverkades individuellt av beviljandebeslutet.

102 Förvisso hindrar inte den omständigheten att ett beslut påverkar flertalet av de berörda ekonomiska aktörerna att beslutet berör vissa av dem personligen (se förstainstansrättens beslut av den 30 april 2003 i mål T-154/02, Villiger Söhne mot rådet, REG 2003, s. II-1921, punkt 40 och däri nämnd rättspraxis). Det är emellertid inte tillräckligt att vissa bestämda aktörer kan komma att påverkas ekonomiskt av en rättsakt mer än andra aktörer inom samma sektor för att de skall anses vara personligen påverkade av rättsakten (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 50). Inte ens i det fallet då en sökande kan anses vara den enda som påverkas inom ett bestämt geografiskt område och den huvudsaklige producenten eller leverantören av varor i ett land eller inom ett bestämt geografiskt område, har den talerätt (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkterna 13 och 14, och förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkterna 64–66).

103 Den omständigheten att beviljandet av växtförädlarrätt påverkar vissa aktörer ekonomiskt mer än andra inom sektorn, av det skälet att de redan har planterat träd av den växtsort som framdeles skyddas, och att 90 procent av de producenter som på så sätt påverkas återfinns inom det geografiska området Valencia är således inte tillräckligt för att särskilja dem. De producenter som sökanden påstår sig företräda påverkas nämligen endast av skyldigheten att betala en avgift på grund av en objektivt definierad faktisk situation som inte särskiljer dem från andra producenter av denna växtsort, eftersom skyldigheten följer direkt av gemenskapssystemet för växtförädlarrätt. Dessutom kan de berörda producenternas verksamhet utövas av alla, nu och i framtiden.

104 Det skall även påpekas att sökanden inte har företett någon bevisning för att de producenter och leverantörer av växtmaterial som den påstår sig företräda deltog i

förfarandet för beviljande av växtförädlarrätt eller för att de befinner sig i en liknande situation som Van Zanten. Den omständigheten att beviljandebeslutet kan medföra att dessa producenter tvingas dra upp sina träd och att dessa leverantörers möjlighet att tillhandahålla material av växtsorten Afourer, som konkurrerar med Nadorcott, påverkas om de inte accepterar att betala avgiften visar inte på förekomsten av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller faktiska situationer som särskiljer dem från alla andra producenter eller leverantörer som befinner sig i samma objektivt definierade faktiska situation. Inte heller är de konkurrensförhållanden som sökanden i detta avseende har gjort gällande jämförbara med dem som var aktuella i målet Van Zanten, vars subjektivt skyddade rättigheter ifrågasattes.

105 Av vad anförts ovan följer att sökanden inte har visat att den företräder intressena hos de producenter eller leverantörer av växtmaterial som själva skulle ha haft talerätt.

106 Vad gäller, för det tredje, de rättsregler som uttryckligen ger sökanden ett antal rättigheter av processuell karaktär, grundar sig sökanden säkerligen på artikel 59 i grundförordningen, men endast för att styrka att denna artikel svarar mot andra syften än dem bakom artikel 67 och följande artiklar i grundförordningen och att det inte är ett villkor för att få överklaga att först ha deltagit i beviljandeförfarandet.

107 För det andra misstar sig sökanden i fråga om upphovet till de processuella rättigheter enligt vilka den skulle kunna ha talerätt vid överklagandenämnden. För bestämmandet av huruvida ett överklagande kan tas upp till sakprövning vid överklagandenämnden kan de processuella rättigheter som skall tillvaratas i detta överklagande nämligen inte vara några andra än dem som hör till det föregående administrativa förfarande som gav upphov till att växtförädlarrätt beviljades. Eftersom sökanden inte deltog i beviljandeförfarandet kan den emellertid inte göra gällande någon dithörande processuell rättighet som den skulle syfta till att tillvarata.

108 För det tredje har sökanden även anfört att rättspraxis inom området för statligt stöd skall tillämpas på omständigheterna i förevarande fall, enligt vilken de berörda som avses i artikel 88.2 EG inte endast är de företag som gynnas av ett stöd, utan även de personer, företag eller sammanslutningar, vars intressen eventuellt kan beröras av att ett stöd beviljas, bland annat konkurrerande företag och branschorganisationer (se punkt 68 ovan). Sökandens hänvisning till rättspraxis inom området för statligt stöd är emellertid inte relevant i förevarande fall.

109 Det skall i detta avseende erinras om att denna rättspraxis endast är tillämplig när den som har väckt talan har gjort detta i syfte att tillvarata de processuella rättigheter som den åtnjuter enligt artikel 88.2 EG (domstolens dom av den 13 december 2005 i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, REG 2005, s. I-10737, punkt 35), och som kommissionen fråntog vederbörande genom att inte inleda den formella prövningsfasen. Artiklarna 59, 67 och 68 i grundförordningen ger emellertid vidare rättigheter än dem som tillerkänns i den rättspraxis som nämns i punkt 68 ovan, genom att det görs möjligt för var och en som under det administrativa förfarandet har lämnat in en skriftlig invändning mot beviljandet av växtförädlarrätten att överklaga till överklagandenämnden (se punkt 80 ovan). Eftersom utövandet av de processuella rättigheterna således uteslutande beror på sökandens i tid tagna initiativ, saknas i förevarande fall skäl att tillämpa rättspraxis från området för statligt stöd.

110 I den mån sökanden åberopar en påstådd konkurrenssituation som skäl för en analog tillämpning av den rättspraxis som nämns i punkt 68 ovan skall det för övrigt påpekas att sökanden inte har anfört någon omständighet av vilken det kan slutledas att det föreligger ett konkurrensförhållande med innehavaren av växtförädlarskyddet.

111 Av allt det som har anförts följer att talan inte kan vinna bifall på den första delgrunden.

Den andra delgrunden: Avsaknad av ett effektivt domstolsskydd

Parternas argument

112 Enligt sökanden utgör överklagandet enligt artikel 67 i grundförordningen det enda effektiva rättsmedel den har till sitt förfogande för att bestrida beviljandebeslutet. Eftersom tidsfristen för att överklaga har löpt ut kan gemenskapens växtförädlarskydd inte längre ifrågasättas av vare sig myndigheter eller nationella domstolar. I målet avseende Van Zanten var detta ett av de uttryckliga skälen till att överklagandenämnden tillerkände nämnda bolag talerätt. Domstolen har nämligen fastställt att enskilda skall kunna åtnjuta ett effektivt domstolsskydd med avseende på de rättigheter de tillerkänns i gemenskapens rättsordning och att rätten till ett sådant skydd är en del av de allmänna rättsprinciper som följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner.

113 Domstolen har också fastställt att respekten för denna rättighet i gemenskapens rättsordning kräver att fysiska och juridiska personer ges möjlighet att, beroende på omständigheterna, göra gällande att gemenskapsrättsakter med allmän giltighet är ogiltiga, antingen indirekt vid gemenskapsdomstolen, eller vid de nationella domstolarna. Förekomsten eller frånvaron av ett system av rättsmedel är ett grundläggande element vid prövningen av villkoret att en sökande skall vara individuellt påverkad, eftersom domstolen har fastställt att detta villkor skall tolkas mot bakgrund av principen om ett effektivt domstolsskydd, med beaktande av de olika omständigheter som kan särskilja en sökande.

114 Sökanden anser att den är individuellt berörd på grund av frånvaron av varje annat rättsmedel vid de nationella domstolarna och gemenskapsdomstolarna utöver det som föreskrivs i artikel 67 i grundförordningen. Enligt sökanden fråntas den nämligen det enda effektiva domstolsskydd som den förfogar över genom det omtvistade beslutet.

115 CPVO anser att sökanden har haft möjlighet att invända mot ansökan om växtförädlarskydd och finner att om den hade deltagit i invändningsförfarandet hade den med all sannolikhet varit individuellt berörd. Det följer dessutom av rättspraxis att gemenskapsdomstolen inte är behörig att förklara att en talan kan tas upp till sakprövning på grund av frånvaron av rättsmedel vid en nationell domstol. Intresset för gemenskapens rättsordning ligger i att säkerställa förekomsten av ett system för domstolsprövning av administrativa rättsakter. Beviljandebeslutet är emellertid inte undantaget från all domstolsprövning, eftersom var och en som är direkt och individuellt berörd kan överklaga det till överklagandenämnden.

Förstainstansrättens bedömning

116 Det framgår av en väl förankrad rättspraxis avseende artikel 230 fjärde stycket EG att även om det är riktigt att villkoret i denna bestämmelse om att vara personligen berörd skall tolkas mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd och med beaktande av de omständigheter som kan särskilja en sökande, kan en sådan tolkning emellertid inte medföra att detta villkor, vilket uttryckligen föreskrivits i fördraget, inte tillämpas utan att gemenskapsdomstolarna därmed överskrider gränserna för sin behörighet enligt fördraget (domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 44, av den 30 mars 2004 i mål C-167/02 P, Rothley m.fl. mot parlamentet, REG 2004, s. I-3149, punkt 47, och av den 1 april 2004 i mål C-263/02 P, kommissionen mot Jégo-Quéré, REG 2004, s. I-3425, punkt 36). Eftersom begreppet ”individuellt berörd person” i den mening som avses i artikel 68 i grundförordningen skall tillämpas i ljuset av rättspraxis avseende upptagande till sakprövning av en talan väckt enligt artikel 230 fjärde stycket EG, såsom har påpekats i punkterna 78–84 ovan, gör sig detta resonemang gällande även i förevarande fall.

117 Det skall dessutom erinras om att enligt artiklarna 59, 67 och 68 i grundförordningen kan varje person som under det administrativa förfarandet lämnar in en skriftlig invändning mot beviljandet av växtförädlarskydd överklaga till överklagandenämnden

(se punkt 80 ovan). Enligt artikel 68 i grundförordningen är dessutom samma rättsmedel tillgängligt för varje person som, fastän den inte har deltagit i förfarandet och inte är den som det beslut som förfarandet mynnar ut i är riktat mot, direkt och individuellt berörs av detta. Eftersom överklagandet till överklagandenämnden därefter öppnar för möjligheten att väcka talan vid gemenskapsdomstolen är följaktligen det som sökanden i förevarande fall har anfört, att det saknas ett effektivt domstolsskydd, felaktigt.

118 Talan kan följaktligen inte bifallas på denna delgrund.

119 Av allt vad anförts ovan följer att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden.

3. *Den tredje grunden: Underlåtenhet att iaktta motiveringsskyldigheten*

Parternas argument

120 Sökanden har erinrat om att domstolen har fastställt att för att en rättsakt skall kunna anses vara motiverad skall det klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. I det omtvistade beslutet uppfylls inte detta krav, eftersom överklagandenämnden inte undersökte kooperativet Anecoops talerätt, trots att detta bedrev en verksamhet, vilket överklagandenämnden för övrigt tillstod, som allvarligt påverkades av beviljandebeslutet. Sökanden har understrukit att denna omständighet måste ses mot bakgrund av överklagandenämndens beslut att inte tillåta att ytterligare handlingar fogades till akten i syfte att visa att dess medlemmar

påverkades allvarligt i deras egenskap av leverantörer av växtmaterial. Överklagandenämnden undersökte inte om beviljandebeslutet påverkade sökandens medlemmar individuellt i denna egenskap. Dess påstående att många personer kan vara leverantörer av växtmaterial av den skyddade växtsorten och att sökanden inte särskiljs från alla andra aktörer inom den aktuella sektorn stöds inte heller av någon handling eller undersökning.

121 För att motbevisa att sökanden hade talerätt i egenskap av producent begränsade överklagandenämnden sig dessutom till att påstå att sökanden företrädde intressena hos producenter, utan att ha vidtagit någon annan undersökning. Överklagandenämndens resonemang på denna punkt saknar följaktligen motivering.

122 Slutligen har överklagandenämnden underlåtit att uppfylla sin motiveringsskyldighet genom att inte ange skälen till att förfarandena inom området för statligt stöd och de i grundförordningen skiljer sig åt och inte heller på vilket sätt olikheterna i detta avseende var så väsentliga att de hindrade en analog tillämpning i förevarande fall av de principer som fastslagits inom området för statligt stöd.

123 CPVO och intervenienten har bestritt sökandens argument.

Förstainstansrättens bedömning

124 Det skall erinras om att motiveringsskyldigheten utgör en väsentlig formföreskrift som skall särskiljas från frågan huruvida motiveringen är hållbar, vilken skall hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende (domstolens dom av den 22 mars 2001 i mål C-17/99, Frankrike mot kommissionen,

REG 2001, s. I-2481, punkt 35). Enligt fast rättspraxis krävs det enligt artikel 253 EG att det klart och tydligt skall framgå av motiveringen hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat. Denna skyldighet har ett dubbelt syfte, nämligen dels att göra det möjligt för dem som berörs därav att få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden, så att de kan göra gällande sina rättigheter, dels göra det möjligt för gemenskapsdomstolarna att pröva beslutets lagenlighet (domstolens dom av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-395, punkt 15, förstainstansrättens dom av den 6 april 2000 i mål T-188/98, Kuijer mot rådet, REG 2000, s. II-1959, punkt 36, och av den 3 december 2003 i mål T-16/02, Audi mot harmoniseringsbyrån (TDI), REG 2003, s. II-5167, punkt 88).

125 Det framgår i förevarande fall av allt vad anförts ovan att det ifrågasatta beslutet gör det möjligt för sökanden att göra gällande sina rättigheter och för förstainstansrätten att utöva sin kontroll. Dessutom undersökte överklagandenämnden sökandens talerätt med hänsyn till den verksamhet som kooperativet Anecoop uppgavs bedriva (punkt 3 fjärde och femte styckena i skälen i det ifrågasatta beslutet), till att sökanden eventuellt företrädde enskilda mandarinproducenter (punkt 3 åttonde till tionde styckena i skälen i det ifrågasatta beslutet) och till en eventuell tillämpning på omständigheterna i förevarande fall av rättspraxis från området för statligt stödet (punkt 3 elfte stycket i skälen i det ifrågasatta beslutet). Överklagandenämnden redogjorde för skälen till att den fann att dessa tre scenarier inte var tillämpliga eller var otillräckliga för att fastställa sökandens talerätt. Den sistnämnde saknar således grund för sitt påstående att det ifrågasatta beslutet brister i detta avseende genom att ha en otillräcklig motivering.

126 Det framgår under alla omständigheter av rättspraxis att sökanden inte har något berättigat intresse av att ett beslut ogiltigförklaras på grund av formfel då en ogiltigförklaring av beslutet endast kan ge upphov till att ett nytt beslut fattas som i sak överensstämmer med det ogiltigförklarade beslutet (domstolens dom av den 6 juli 1983 i mål 117/81, Geist mot kommissionen, REG 1983, s. 2191, punkt 7, förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i mål T-43/90, Díaz García mot parlamentet, REG 1992, s. II-2619, punkt 54, och i det ovannämnda målet TDI, punkt 97; se även, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 20 september 2000 i mål T-261/97, Orthmann mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-181 och II-829, punkterna 33 och 35).

127 I förevarande fall framgår det av prövningen av den andra grunden (se punkterna 77–110 och 116–119 ovan) att sökanden inte har framfört något argument av vilket det skulle kunna slutledas att den hade talerätt i den mening som avses i artikel 68 i grundförordningen och att följaktligen en ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet på grund av avsaknad av motivering endast kan leda till att ett nytt likadant beslut fattas. Det kan följaktligen fastställas att sökanden inte har något berättigat intresse av att det ifrågasatta beslutet ogiltigförklaras på grund av en eventuellt bristande motivering.

128 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den tredje grunden.

129 Talan skall under dessa omständigheter ogillas.

Rättegångskostnader

130 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. CPVO och intervenienten har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall deras yrkanden bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana skall ersätta rättegångskostnaderna.

Forwood Pelikánová Papasavvas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 31 januari 2008.

E. Coulon N.J. Forwood

Justitiesekreterare Tillförordnad ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser ..... II - 37

Bakgrund till tvisten ..... II - 39

Parternas yrkanden ..... II - 41

Rättslig bedömning ..... II - 42

1. Den första grunden: Överträdelse av artiklarna 49 och 50 i tillämpningsförordningen samt åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed ..... II - 43

Den första delgrunden: Överträdelse av artikel 49 i tillämpningsförordningen samt åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed ..... II - 43

Parternas argument ..... II - 43

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 46

Den andra delgrunden: Överträdelse av artikel 50 i tillämpningsförordningen samt åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltningssed ..... II - 51

Parternas argument ..... II - 51

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 52

2. Den andra grunden: Felaktig bedömning av sökandens talerätt ..... II - 55

Den första delgrunden: Huruvida sökanden och dess medlemmar var individuellt berörda av beviljandebeslutet ..... II - 55

Parternas argument ..... II - 55

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 62

Den andra delgrunden: Avsaknad av ett effektivt domstolsskydd ..... II - 72

Parternas argument ..... II - 72

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 73

3. Den tredje grunden: Underlåtenhet att iaktta motiveringsskyldigheten ..... II - 74

Parternas argument ..... II - 74

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 75

Rättegångskostnader ..... II - 77